

1403/3440 – وَعَنْهُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَرَأَيْتِ الْلَّيْلَةَ عِنْدَ الْكَعْبَةِ فِي الْمَنَامِ، فَإِذَا رَجُلٌ آدُمٌ كَأَحْسَنِ مَا يُرُى مِنْ أَدْمِ الرِّجَالِ، تَضْرِبُ لِمَتْهُ بَيْنَ مَنْكِبَيْهِ، رَجُلٌ الشََّّاعِرُ، يُقْطُرُ رَأْسُهُ مَاءً، وَاضِعًا يَدَيْهِ عَلَى مَنْكِبَيْهِ رَجُلٌ يَطْوُفُ بِالْبَيْتِ، فَقُلْتُ: مَنْ هَذَا؟ فَقَالُوا: هَذَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ، ثُمَّ رَأَيْتُ رَجُلًا وَرَاءَهُ جَعْدًا قَطَطًا، أَعْوَرَ عَيْنَ الْيَمْنَى، كَأَشْبَهِ مَنْ رَأَيْتُ بِابْنِ قَطْنٍ، وَاضِعًا يَدَيْهِ عَلَى مَنْكِبَيْهِ رَجُلٌ يَطْوُفُ بِالْبَيْتِ، فَقُلْتُ: مَنْ هَذَا؟ قَالُوا: الْمَسِيحُ الدَّجَّالُ.

1403.3440. Абдуллоҳ розияллоҳу анҳу айтади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам бир куни одамлар орасида масиҳ дажжол ҳақида гапира туриб, бундай дедилар: «Албатта, Аллоҳ ундаи эмас. Ҳой, билиб қўйинглар! Албатта, масиҳ дажжолнинг ўнг кўзи йўқдир. Унинг кўзи худди бўртиб чиқсан узум донасига ўхшайди.

Бир Бу кеча Каъба олдида уйкуда ўзимни кўрдим. Қарасам, қораҷадан келган бир киши турибди. У қораҷадан келган одамларнинг энг гўзали эди. Кокили икки елкасининг ўртасига тушган, соchlари тарам-тарам. Бошидан сув томчилаб турибди. У икки кишининг елкасига қўлини қўйиб олиб, Байтни тавоғ қилмоқда. «Бу ким?» дедим. «Бу Масиҳ ибн Марям», дейишди. Кейин унинг ортида сочи ўта жингалак, ўнг кўзи йўқ кимсани кўрдим. Қўрганларимдан унга энг ўхшashi Ибн Қатандир. У бир кишининг елкасига қўлини қўйиб олиб, Байтни тавоғ қилмоқда. «Бу ким?» дедим. «Масиҳ дажжол», дейишди».

Манба: hadis.islom.uz

